

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **D. Z. – K. z u. d.**, zastoupeného Mgr. Ludkem Šikolou, advokátem se sídlem Dvořákova 13, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, 100 00 Praha 10, proti rozhodnutí ze dne 30. 6. 2006, č. j. 48189/ENV/06, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2007, č. j. 8 Ca 269/2006 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 30. 6. 2006 vydal žalovaný stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru „Rychlostní silnice R55 v úseku Moravský Písek – Rohatec“ na životní prostředí podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí.

Proti tomuto stanovisku žalovaného podal žalobce správní žalobu u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu usnesením ze dne 23. 1. 2007 odmítl. Své rozhodnutí zdůvodnil tím, že napadené stanovisko k posouzení vlivů záměru na životní prostředí je odborným podkladem pro vydání rozhodnutí o povolení záměru. Až rozhodnutí o žádosti o povolení záměru založí práva a povinnosti účastníků řízení. Soud pak na základě žaloby přezkoumá toto správní rozhodnutí o žádosti o povolení záměru, přičemž zároveň přezkoumá i zákonnost stanoviska, které bude podkladem přezkoumávaného rozhodnutí. Městský soud tedy došel k závěru, že napadené stanovisko žalovaného je rozhodnutím předběžné povahy a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. b) s. ř. s.

a proto nemůže podat ani správní žalobu proti správnímu rozhodnutí o žádosti o povolení záměru, a nemůže tedy prostřednictvím soudního přezkumu tohoto správního rozhodnutí dosáhnout přezkoumání stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí. K takové situaci však v řešeném případě *nedochází*, neboť stěžovatel má zajištěno právo účastnit se správního řízení a následně i právo podat správní žalobu proti správnímu rozhodnutí, a dosáhnout tak přezkoumání napadeného stanoviska žalovaného k posouzení vlivu na životní prostředí. Na situaci stěžovatele tedy výtky Komise ohledně rozporu české úpravy s právem Společenství nedopadá.

Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ve věci 1 As 39/2006 došel k závěru, že předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru týkající se výkladu směrnice popřípadě i Úmluvy není na místě, neboť v řešeném případě je výklad evropského práva bez dalšího naprosto zjevný a jasný, a to i při respektování specifík výkladu práva Společenství (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, *Srl. CILFIT a Lanificio di Tabardo SpA v. Ministerstvo zdravotnictví*, 283/81, Recueil s. 3415, body 16-20, potvrzen následující judikaturou Soudního dvora, mj. rozsudkem ze dne 15. 9. 2005, *Intermodal Transports BV v. Staatssecretaris van Financiën*, C-495/03, Sb. rozh. I-8151). Jak již bylo konstatováno výše, směrnice č. 2003/35/ES jasně stanoví úvahu členských států při určení, ve které fázi budou podle vnitrostátního práva akty spadající pod definici čl. 6 Aarhuské úmluvy napadány. Tento jasný výklad není zpochybněn ani zohledněním jiných jazykových verzí předmětného ustanovení směrnice (anglické, německé, francouzské, italské, polské a slovenské), neboť všechny z nich zakotvují, stejně jako česká verze, implementační úvahu členského státu ve které fázi bude soudní přezkum umožněn. Konečně také ze srovnání s jinými členskými státy a jejich vnitrostátních úprav přezkumu stanovisek k posuzování vlivů na životní prostředí plyne, že členské státy své úvahy v této oblasti využívají: některé státy umožňují samostatný přezkum stanovisek EIA, jiné naopak pouze přezkum konečného rozhodnutí (viz srovnávací studii k otázkám územního plánování a posuzování vlivů na životní prostředí, která je výstupem z 20. kolokvia Asociace státních rad a nejvyšších správních soudů Evropské unie, *Rubel, R., Silbermann, E. I., Road Planning in Europe – A Case Study*. Druckerei Roland Koch: Leipzig, 2006, s. 28, přístupné též online na internetové adrese http://www.juradmin.eu/en/colloquiums/colloq_en_20.html).

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani výše citované stanovisko Komise. Ze stanoviska totiž vyplývá, že vnitrostátní úprava, která nepřipouští samostatný přímý a bezprostřední soudní přezkum stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí, je sama o sobě v souladu se směrnicí. Negativní hromadný účinek, pro který Komise žaluje Českou republiku, tedy kdy v důsledku vícero faktorů dochází k vyloučení určité části osob z řad dotčené veřejnosti, však v případě projednávaném zdejším soudem nenastává. V ohledu na právní otázku projednávanou zdejším soudem lze naopak dovodit, že stanovisko Komise podporuje zjevnost a jednoznačnost výkladu předmětných ustanovení práva Společenství.

Lze tedy shrnout, že právní názor městského soudu o vyloučení soudního přezkumu napadeného stanoviska odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu a v řešeném případě není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky vyplývajícími z Úmluvy a ze směrnice. I Ústavní soud se ve své judikatuře, např. v nálezu ze dne 25. 5. 1999, sp. zn. IV. ÚS 158/99, Sb. n. u., sv. 14, č. 40, s. 355, nebo naposledy v usnesení ze dne 22. 11. 2006, sp. zn. I. ÚS 637/06, zatím nepublikováno, ztotožnil s názorem, že přezkoumáním podkladového stanoviska až v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o povolení záměru není nijak zasázeno do ústavně zaručených základních

práv stěžovatele. Předmětné stanovisko nemůže nabýt charakteru rozhodnutí ani poukazem na založení práva na účast v řízení o povolení záměru ve smyslu § 23 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb. Ze zákona nevyplývá, že by samo stanovisko zakládalo právo na účast v navazujícím řízení; podmínkou je naopak aktivita příslušného občanského sdružení v tom smyslu, že k takovému stanovisku podá vyjádření. Právo na další účast v následujících správních řízeních se tedy odvíjí od právního úkonu občanského sdružení, nikoliv od vydání stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí. Důvodná není ani námitka stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu. Odůvodnění napadeného usnesení je sice stručné a zabývá se pouze vnitrostátní procesní úpravou, nicméně jedná se pouze o usnesení o odmítnutí žaloby, které není rozhodnutím ve věci samé. Proto je dostačující odůvodnění nepřijatelnosti žaloby pouze vnitrostátní procesní úpravou, která je v daném případě v souladu se závazky České republiky plynoucími z mezinárodního práva a práva Společenství.

Jakkoliv se tedy Nejvyšší správní soud neztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze o tom, že předmětné stanovisko představuje úkon předběžné povahy (nejedná se totiž o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.), dospívá k závěru, že žaloba proti němu podaná byla správně odmítnuta, byť se tak mělo stát podle § 70 písm. a) s. ř. s. a nikoliv dle písm. b) téhož ustanovení. Stěžovatelem dovozované právo na přezkoumání stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí přitom Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, pouze konstatuje, že se stěžovatel domáhal soudního přezkumu stanoviska předčasně. Nejvyšší správní soud znovu připomíná, že stěžovatel bude oprávněn napadat konečné rozhodnutí, stejně tak jako bude oprávněn žádat o vydání předběžného opatření (resp. odkladného účinku) dle § 38 s. ř. s.

Stěžovatel se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu